

hele blive udbetalt 4,100 Kr., medens hele Værdien kun er 4,000 Kr. Det kan selvfølgelig ikke gaa an. Men selv om man fradrager den kapitaliserede Arvefæsteafgift fra Laaneværdien, anser jeg det dog for rigtigt at gøre det høje Tiug opmærksomt paa, at Statens Sikkerhed vil forringes noget. Husets Værdi er 4,000 Kr., og derpaa hviler der en Arvefæsteafgift til et kapitaliseret Beløb af 500 Kr., saa at Laaneværdien, naar de 500 Kr. fradrages, kun er 3,500 Kr. Staten skal efter Folketingets Forslag udlaane $\frac{9}{10}$, altsaa 3,150 Kr., medens den til et Hus paa 4,000 Kr. uden Arvefæsteafgift skal udlaane 3,600 Kr., altsaa vil Staten i det ene Tilfælde rykke ned med sin Sikkerhed til 3,650 Kr. — nemlig Arvefæsteafgift 500 Kr. og Statslaan 3,150 Kr., altsaa tilsammen 3,650 Kr. — medens den ved et Hus, hvorpaa der ingen Arvefæsteafgift hviler, dog kun gaar ned til 3,600 Kr. Det er et Forhold, jeg gør Tinget opmærksomt paa, og jeg tror, at samtlige Vanskeligheder her kunne undgaas, i det Øjeblik man til § 9 føjede, at naar der paahviler den paagældende Ejendom en Arvefæsteafgift, fradrages den kapitaliserede Afgift i Statslaanet. Det er klart, at to Huse paa 4,000 Kr.s Værdi bør være ens stillede, enten der er Arvefæsteafgift paa dem eller ikke, og det vilde naas ved den af mig antydede Ændring. Det Udvalg, som jeg formoder vil blive nedsat i denne Sag, vil sikkert tage dette Forhold under Overvejelse, og jeg vil da faa Lejlighed til at konferere med Udvalget om Sagen. — Jeg bemærkede før, at Folketingets Ændringsforslag vare stærkt reducerede i Tal, men at Uoverensstemmelserne mellem de to Ting endnu vare til Stede paa Hovedpunkterne, og det høje Ting vil lægge Mærke til ved at gennemlæse det Forslag, der ligger paa Tingets Bord, at Folketinget paa alle Punkter har ført Forslaget tilbage til den Skikkelse, som det havde, da det forlod Folketinget i Fjor. Det har endog ført Forslaget tilbage paa det Punkt, som jeg berørte før, nemlig om Taksationerne, som dog fik Støtte fra forskellige Sider her i Tinget, ikke alene fra Højre, men ogsaa fra Venstre. Det kunde jo se ret haabløst ud, at man saaledes paa alle Punkter har ført Forslaget tilbage til den Form, som det havde i Fjor, det kunde jo se ud, som om man derved angav, at man ikke ønskede Forhandling. Men jeg ser ikke saaledes paa Sagen. Det kan ogsaa opfattes — og saaledes opfatter jeg det — som om Folketinget dermed har

villet angive, at man ønsker, at Forhandlingen skal optages netop paa det Punkt, hvor den bristede i Fjor. Det høje Ting vil erindre, at Sagen var i Fællesudvalg i Fjor, og at man nærmede sig til en Overenskomst, som til Slutning bristede. Jeg opfatter derfor, indtil jeg bliver overbevist om det modsatte, Folketingets Stilling saaledes, at man ønsker, at Forhandlingerne skulle optages paa det Punkt, hvor de bristede i Fjor. Der er sikkert i det andet Ting en oprigtig og god Vilje til at se Lovforslaget gennemført i Aar, og jeg er sikker paa, at der ogsaa i dette Ting er et oprigtigt Ønske om at se Lovforslaget gennemført. Ganske vist har der været enkelte Medlemmer her i Tinget, som have stillet sig ret afvisende lige over for Lovforslaget, men Tingets store Flertal, særlig den ærede Ordfører, har ved flere Lejligheder udtalt et oprigtigt Ønske om at se Loven gennemført, og selv de Medlemmer, der have stillet sig ret afvisende lige over for Lovforslaget, have dog i Udvalget sluttet sig til det øvrige Flertal med Hensyn til dets Forslag ved 2den Behandling i Fjor. Jeg tror nu ogsaa, at det, efter at der ved Loven af 13de April 1894 er givet en Udsigt til, at dette Forhold skulde ordnes paa en for Landarbejdernes tilfredsstillende Maade, vilde være heldigt og ønskeligt, om man naaede til en Afslutning af Forhandlingerne, om man naaede til, at Loven kunde blive ført gennem Rigsdagen. Man staar her, det erkender jeg fuldt ud, lige over for et meget ukendt Terrain, og man kan ikke ret bedømme Konsekvenserne af det Skridt, man gaar til. Man maa paa dette Omraade indhøste Erfaringer, og det er ogsaa i Folketingets Betænkning i Aar udtalt, at det er nærmest et Forsøg, der skal gøres, og Landstinget har i Fjor slaaet dette fast ved at føje til Lovforslaget, at det skulde revideres om 5 Aar. Det erkendes saaledes fra alle Sider, at det er et Forsøg, og jeg indrømmer, at man lige over for et Forsøg har al Grund til at være forsigtig. Men paa den anden Side forekommer det mig ogsaa, at naar dette Forsøg begrænses til en forholdsvis kortere Aarrække, saa ligger deri en Mulighed for det høje Ting til at gaa noget videre, end man ellers vilde anse det for forsvarligt at kunne gaa, hvis Loven blev givet med ubegrænset Varighed. Jeg anbefaler derfor Lovforslaget til det høje Tings Velvilje. Det har nu været saa mange Gange til Forhandling, at man vel tør sige, at Udsigterne for dets Gennemførelse ere overordentlig ringe, for ikke at